

NEM KELL MINDENBE BELEPUSZTULNI II.

Ez most zöld vagy kék? Talán erre mondjuk, hogy türkiz, vagy marmara, gondolom, a plédet összevézreztem, egyenetlen barnás csepp, talán elhiszi, hogy rúzs. M. háttal áll nekem, az ablakból nézi a kilátást, pontosabban kilát az ablakból, kinéz és rálát a kilátásra, az egész falura, a kéttornyú templomra, az egyik torony fekete. Magas, nagyon magas. M. nagyon magas, jól áll neki ez a merengés, kezében lóbálja a lopott kávéscsészét, az biztosan türkiz, akkor a kanapé marmara.

Pattan a rugó, ahogy ráülök, olyan, mintha híztam volna, pedig fogytam, a mérleg szerint fogytam. Az étrend segít, reggel a csodapor, este a csodapor, ebédkor jól kell lakni, kisasszony, egyszer egy nap jól kell lakni, mondta a doki. Pardon, asszonyom. Farmer és fehér ing, a mellzsebnél kitudremkedik valami. Picivel fiatalabb, mint apám, jól tartja magát. Nem apám, egy ideje nem tudom, apám hogy tartja magát, tartja-e magát. Feküdjön le, mondja. Elektródák, elektródák a kézre, elektródák a lábra, a combok ne érjenek össze. Zsírszálalék, sejtállapotok.

Elmondhatnám M-nek, hogy vér. Hogy szúnyog vagy pók. M. a jobb lábára helyezi a testsúlyát, nyikorog a papucs, ahogy megfordul. Hatalmas zöld szemek, lassan reagálni kellene, válaszolni valamit, könnyedén odavetni a mondatot.

Azért hozta fel, hogy teszteljen? Teszteli, hogy akarok-e másoknak erről beszélni, akarom-e az apokalipszist, a lelepleződést? A felvállalást?

Az apokalipszis nem a halál, hanem a halál megsemmisülése. Az élet.

Mit mondanék?, kicsoda nekem M.?, hogy kezdenék hozzá?

Elmondani a Jedermannt? Hogy teológiai diskurzusnak indult? Hogy ott még nem tudtam, csak sodródtam, picit áldozatosra venném? Hogy véletlen volt? A türkiz és a marmara is kék. M. közelít, nem beszél, válaszra vár. Minden narráció kérdése, gondolom, ez egy kék kanapé, M. hallgatása kikényszeríti a mondatot, minden narráció kérdése, mondom.

Talán M. akar erről beszélni, talán zavarja, hogy nem vállalom. Vállalni, hogy. Nem tudom, hozzám bújik, szúr, ahogy a nyakamba fúrja a fejét. Sündisznó.

Fura az illata, olyan kámforos.

Amikor találkoztunk a Jedermannban, már éreztem. Nem a kámfort, hanem hogy ez lesz. Falra fűrt lámpák, a madaras poszter, póznák, piros veretek a vezetékeken, piros hangjegyek a kotta vonalán, évek óta nem láttam.

Évek óta nem láttam M-et. Előbb megszerettem, mint, hogy újra találkoztunk. Talán a beszélgetések miatt, Insta-szívecskék, Messenger-buborékok, aztán bemásolt a teológiai naplójából. Szó szerint emlékszem:

A szubjektum centruma mindig objektumok révén akarja aktualizálni a centrumát. De egyetlen objektum sem tudja aktualizálni a centrumot. Az abszolút gyenge centrum abszolút objektumfüggő. Az abszolút erős centrum pedig abszolút objektumfüggetlen. Ez azt jelenti, hogy akkor is képes fenntartani saját szubjektumát, amikor minden objektumot (beleértve ebbe a legszerettebbet is) elveszíti – ez igazán lenyűgöző, hogy még zárójel is használ a naplóban. – Az áll abszolút készen az objektumokra, aki kész abszolút feláldozni bármilyen objektumot anélkül, hogy saját centrumát elveszítené. Saját centruma ugyanis abszolút transzcendentálva van valamibe, ami több mint objektum, és több mint szubjektum.

A rúzsolt szexibben hangzik. Talán az is fontos, hogy háttal ült, amikor átléptem a küszöböt. Magas, nagyon magas. Mindig is tudtam, hogy M. magas, de nem tűnt fel, hogy ennyire. Még a kávézóban sem igazán. Fekete kosztüm, fehér blúz, a szoknya térd alatt, nem is szoknyában voltam. Fekete nadrágban, szószéki öltözet. Plusz Martens bakancs, citrom szegély, liftezik bennem a csodapor.

Lehet, hogy csak az aznap reggeli Csehov-novella miatt tetszett meg M., akkor is egy kanapén feküdtem. Szürke. A színe nem fontos, szürke kanapé, grafit. Az elbeszélő beleszeret a fiatal nőbe, miért közönyös a feleség?, a fiatal nőnek fehér kutyája van. A színházjelenet, márvány lépcsősorok, ide-oda szaladgálás, szaladgálás ide-oda. Függyönyök, páholyok, vörös bársony.

Nagyon tetszett a karakter. Pontosan tudom, hogy apám miatt tetszett.

M. átveti a lábamon a combját, nyomorgunk a kilencvenes kanapén, nem megyünk a franciaágyra, talán ez a szerelem.

A Jederben még nem látszott, hogy hasonlít apámra, talán mégis. A raszta pincér eltévesztette a rendelést, a szomszéd asztal rendelését, a raszta haj tényleg koszos, vagy csak anyám szerint nem szabad mosni? Mintha minden rudacska más színű volna, tízcentis kemény rudacsokák, a pincér mosolygott. Napocska. A nő a sonkával töltött bundáskenyeret nézi, dödög maga elé, a pasas nem tudja eldönteni, hogy szóljon vagy ne, jelentkezésre emeli a kezét, majd egyre lentebb engedi, egészen addig, amíg a nő azt

mondja, hagyjad, jó lesz így. Biztos koszos, véres körömnymok a fejbőrön, friss szántás. M. felnevetett, épp úgy, mint apám szokott. A buliban már azok-ként hivatkozott rájuk, emlékszel azokra, a bundáskenyerekkel?

Valójában minden a buliban kezdődött, ahova könnyögött, hogy menjek, és ahol már láttam, hogy M. nagyon magas. A könnyögött jó szó, azt sugallja, én nem is akartam, csak könnyögött megesett rajta a szívem, vagy, hogy ilyen jó nő vagyok. Kicsit értetlenkednék, hogy nem is értem. Érted, hogy nem is értem? Szól a Lady Gaga, rózsaszínű sör, üvegtál a pulton jégkockával púpozva. Ragad a padló, és én néha összekeverem a Hoegaardent meg a Staroprament. M. jeget vesz a pultról, bekapja, majd jéggel a nyelvén, nyitott szájjal magyarázza a pultos lánynak, hogy ez kurva hideg.

Tesztelte, hogy szól, vagy nem szól. M. a sarokba köpi a jégkockát, a pultos lány még mindig nem szól, a pultos lány elbukik, és majdnem én is elbukom.

Repül a jégkocka, és én néha összekeverem a szorongást meg a szerelmet.

M. hasonlít apámra, nem a külseje, apám nem magas, kábé akkora, mint a férjem, maximum száznyolcvan, ami nem alacsony, csak hát M. nagyon magas.

Táncoltunk, és a hónom alá nyúlt. A hónom alá nyúlt, felfelé néztem, majd megemelt, a cipőm orra sem érte a padlót. Izmos kis buli volt, mondja. Izmos. Nem izmos. M. erős, de nem izmos. Mitől volna izmos? A Tillich rendszeresteológiája, hatszáz oldal, attól lehetne izmos, a könyvek pakolásától, vagy a Nem jut eszembe semmi. Csehov nem írja le a nőt, nem emlékszem rá, hogy leírná, talán francia stílus, rövid haj, mi is a neve? Plexi? Staccato, szaggatottan, elfehéredő ujjbegyek a billentyűzeten, Обращать внимание! Plexi frizura, pixie.

A férjem sokkal izmosabb. Heti két kettlebell edzés, swingek, snatch, ilyesmi. Feszés fenék, fehérjepor, az étkezésre nem figyel, majd jövő héttől figyelek.

Rózsaszínű fehérjepor, néha profiterol este. Rányomja a villát, kibugygyanó fehér cucc.

M. a Jedermannban még zavarban volt, szétbarmolta a laminált étlap sarkát, elpattanó fólia, elrongyolódott papírlap. Zavarban voltál, mondom. Szétbarmoltad a laminált étlap sarkát.

Hevesen gesztikulál, amikor ellenkezik, kicsit belepirul, a fülénél, a fülcimpánál, mennyi szőr, a férjemen alig van szőr, csak hosszú, sűrű haj, Jézus, man-bun.

Pattanások, sárga hólyagok. Két sárga hólyag a vállán. Nem bántom M. pattanásait, nem is képzelem el, ahogy a szememet-számat összehúzza, nagy szakértelemmel, néma koncentrációval, két ujjbeggyel oldalról rányomok, és kibuggyan a fehér cucc. A férjemét először simogatnám, vissza-vissza térnék a problémás területre, aztán. A kozmetikai reklámokban mondják így, problémás terület, csipések, pattanások, bőrirritációk, bárhol lehet problémás terület, az egész test problémás terület.

M. pattanásain végigsimítok, és hagyom, nem nyomok rá, talán ez a szerelem.

M. szereti, amikor arról beszélek, hogy nagy teológus lesz, ezért most arról beszélek, hogy nagy teológus lesz. Hogy lesz bronzszobor, koszorú meg minden, a fején csillan a nap. Etikák, prédikációs kötetek, kötetekbe zárt előadások.

Félek a szobroktól, sötétben annyira élők, majd hozzáérsz, és megijedsz a mozdulatlanságtól.

M. mozdul, rám fekszik, nem kapok levegőt, az oxigénhiány fokozza az orgazmust, mondja, és én nem tudom eldönteni, hogy a mondattól gerjedek vagy az oxigénhiánytól.

Sokszor valóban meglep a mondataival. Máskor csak eljátszom, megemelt szemöldök, résre nyitott ajkak, néha mélyeket mondok. Olyan szavakkal dobálózunk, hogy bizalom, magány, idegenség, hogy csak az idegenségre emlékszem. Ez tetszik neki. Ma felolvasta egy tanulmányát, Kierkegaard, szorongás. Szorongás, egyedül állni csuklyában a teológia udvarán, várni az apokalipszist, mint a Ravasz szobor.

Kevésbé ünnepélyes napokon, pince, dohos szag, zsák krumpli, simára kopott abroncsok.

M. hasonlít apámra, nem külsőre, hiszen apám nem magas, és nem kopaszodik, sűrű, nagy haj, pont, mint a férjemnek. A mozdulataiban, a gesztusaiban van valami, ami apám. Heves karmozdulatok. Ahogy nézi az embert, miközben teszteli, vagy egy harmadikat. Az asztalnál ülünk, M. társasága, M. kintebb tolja a széket, hogy elférjen a lába. Iszom a rózsaszínű sört, és megfogja a kezem, nem engem néz, hanem a szemben ülő szeplős fiút, aki tudja, hogy ez egy második találkozás, aki tudja, hogy M. csak ritkán, és aki tudja a férjem. Talán ezt nem kellene, mondja a szeplős fiú, de M. nem ereszt, ha elhúrom a kezemet, veszítek, gondolom. Az egyenragú szubjektumból objektum leszek, valaki, aki meg akar felelni, aki a konvencióknak él, aki egy lábjegyzetet sem érdemelne az M-ről szóló könyvben.

El kell olvasnom a From time to time-ot, Hannah Tillich. Paul Tillich, a nagy teológus és ő, Hannah, a feleség. El kell olvasnod, mondta M. a buliban. Elolvastad?, kérdezi M. most itt a kék kanapén. M. olyan kapcsolatot szeretne, olyan lazát, és életre szólót, két szubjektum, nem birtokolja egymást, nem a konvenciókról szól, hanem a valóságról. Nem haladok vele, mármint a könyvvel. Nem szeretek gépen olvasni, hazudom. Nehéz angol szöveg, régi szavak, lehet, nem is nehéz, csak én nem tudok olyan jól angolul, mint M.

Hannah és Tillich első találkozása. Hannah két harisnyát viselt, hogy ne legyen annyira fleshy a combja. Nem elég nem elhúzni a kezét. Figyelni kell, hogy ne mindig M. keze legyen felül, vagy ne kapjak utána, ha elenged, néha azért igen, de csak határozottan és ne kétségbeesetten. Ha eltolom, ne azért legyen, mert más azt akarja, vagy mert valami heteronóm erkölcs belóg a képbe. Valamit kérdezett? Mintha mondott volna valamit. Az oroszlanos rajzról beszél, hogy az apja rajzolta neki, mindenki kapott egy állatot, amit kért, M. oroszlant. A neonzöld avokádós zoknimát húzza le, félbe vágott avokádók, az egyik feléből kitüremkedik a barna mag. Ilyenkor mindig a szemembe néz. Nem lehet eldönteni, hogy engedélyt kér, vagy bocsánatot. Ilyenkor szenvtelenül nézek, szubjektumként, a szubjektum fontos, vonzó-nak tartja.

A dupla harisnya szar lehet, izzad alatta, viszkető bőr, irritációk a testen, vakarod, vörös körömnnyomok, friss szántás.

Az oroszlan foga nem látszik, zavar, hogy így rajzolta meg az apja.

M-et kezelni kell, a kapcsolat megmaradása az erős szubjektumoktól függ. Néha el kell tartani, mint egy ezüstkanalet szokás tisztításkor, rálehelni, megdörzsölni, megnézni a fényben, vagy mint egy szép porcelánt. Eltartani, szubjektumként látni. Olyankor nem beszélünk annyit, nem keres, nem keresem. Megtartani egymást az önállóságban, talán ez a szerelem.

M. néha kezel, eltart magától, úgy, ahogy az ezüstkanalet szokás tisztításkor, rálehel, megdörzsöli, megnézi a fényben, vagy mint egy szép porcelánt, vagy ahogy a gyereket a hónaljánál felemelik születéskor. Eltart, hogy újra szubjektumként lásson, akkor nem beszélünk annyit, nem keressük egymást, megtart az önállóságban.